

та си преходност и остро преживява “вакуума” на своето отпадане от живота, празнотата на жизненото си битие, както примерно е в следващия лирически откъс:

Надолу, все надолу. Но коя си ти
невидима ръка? В ноктите ти жестоки
душата ми преброди звездни висоти -
и ето ме залутан в пропасти дълбоки.
Надолу, все надолу! Но коя си ти?

Бездънни тъмнини. Степания и смрад.
Душата ми те следва жадно любопитна.
Душата ми е в ада и сама е ад.
Душата ми се вслушва страстно ненаситна.
Но де ме водиш ти, в степания и смрад?

Надолу, все надолу, - горко изранен
й паденията, в скоковете главоломни.
Душата ми пияна, хищник настървен,
за ужаса копней. Но де ще се опомни?
Надолу, все надолу! - Горко изранен.

Съвсем логично е да се запитае: какъв е този “АД”, в който е попаднала душата на поета, сама превърнала се в ад? Следвайки неговото “жадно любопитство” заедно с поета се оказваме в един омагьосан свят, където нито един светъл лъч не прозира. Дали това не е неговата представа за смъртта? Споделеното от поета с нас наистина създава впечатление на истинска мистерия, отвеждаща в пустиня, опалена от адски огън, възбуждаща истински кошмарни видения. Но което е още по-страшно, заедно с поета започваме все по-осезателно да усещаме собствената си преходност, собствената си телесна тленност, мирисът на разлагаща се плът, на разпадащият се физически свят, в който се настаняват астрални чудовища, вампири и скорпиони. От някаква “бездънна пропаст” до нас достигат “степания и смрад”. Крачката, която ни предстои да направим, е крачката на мистичното главознамайване и ще се натъкнем на “отвъдни” вихри, заплашващи собствената ни индивидуалност.